

Zijn stille steun
geeft haar de kracht
om door te gaan

Mia Sheridan

STILTE

Mia Sheridan

STILTE

Uitgeverij Zomer & Keuning

DE LEGENDE VAN CHIRON DE CENTAUR

Als groep stonden centaurs bekend als een bende bandieten, graag dronken en wellustige herrieschoppers. Maar Chiron was anders dan de anderen – ze noemden hem de ‘Goede Centaur’ en de ‘Gewonde Genezer’ – wijzer, zachtaardiger en rechtvaardiger dan zijn soortgenoten.

Tragisch genoeg raakte zijn vriend, Hercules, hem met een giftige pijl, toen Hercules tegen de andere centaurs vocht. Omdat Chiron onsterfelijk was, kon hij geen verlichting vinden voor zijn ongeneeslijke wond, zodat hij voortdurend met een vreselijke pijn moest leven.

Uiteindelijk ontmoette Chiron Prometheus, die ook verschrikkelijke pijnen leed. Prometheus was door de goden veroordeeld tot eeuwigdurende marteling en was vastgebonden aan een rots, waar iedere ochtend een arend heen werd gestuurd om Prometheus’ lever op te eten, die iedere avond weer teruggroeide.

Chiron bood aan zichzelf voor Prometheus op te offeren, in ruil voor bevrijding van hun eindeloze kwelling. Chiron viel voor de voeten van Prometheus dood neer. Maar vanwege zijn goedheid en dienstbaarheid, maakte Zeus Chiron onderdeel van de sterren, in het sterrenbeeld Sagittarius, waar zijn schoonheid tot het einde der tijden te aanschouwen zou zijn.

Chirons wond staat symbool voor de transformationele kracht van lijden – hoe eigen pijn, zowel in fysieke als in psychologische zin, een bron kan worden van grote morele en geestelijke kracht.

HOOFDSTUK 1

Archer – Zeven jaar oud, april

‘Pak mijn hand! Ik heb je vast,’ zei ik heel zacht, terwijl de helikopter opsteeg en Duke de hand van Snake Eyes vastgreep. Ik deed mijn best om zo stil mogelijk te spelen – mama had weer klappen gekregen en lag boven in haar kamer te slapen en ik wilde haar niet wakker maken. Ze had gezegd dat ik samen bij haar in bed naar tekenfilms mocht kijken en dat had ik ook een poosje gedaan, maar toen ik zag dat ze sliep, was ik naar beneden gekomen om met G.I. Joe te spelen.

De helikopter landde en mijn mannetjes sprongen eruit en renden onder de stoel, waar ik een handdoek overheen had gehangen om er een stuk van een ondergrondse bunker van te maken. Ik pakte de helikopter op en liet hem opstijgen met een *wop-wop-wop*-geluid. Ik wilde dat ik met mijn vingers kon knippen en er zo een echte helikopter van maken. Dan zou ik mama mee aan boord trekken en dan zouden we hier ver vandaan vliegen, bij hém vandaan, weg van alle blauwe ogen en van mama’s tranen. Het maakte me niet uit waar we terecht zouden komen, zolang het hier maar heel ver vandaan was.

Ik kroop weer terug in mijn bunker en even later hoorde ik de voordeur, gevolgd door zware voetstappen, eerst door de hal en toen door de gang, naar waar ik zat te spelen. Ik gluurde naar buiten en zag een paar glimmend zwarte schoenen en de uiteinden van wat ik herkende als een uniformbroek.

Ik kroop zo snel ik kon naar buiten en riep: ‘Oom Connor!’

terwijl hij neerhurkte en ik hem om de hals vloog, voorzichtig om uit de buurt te blijven van de kant waar hij zijn politiezaklamp en pistool droeg.

‘Hallo, kleine vriend,’ zei hij, en hij gaf me een dikke knuffel. ‘Hoe gaat het met mijn grote held?’

‘Goed. Zie je mijn ondergrondse bunker?’ zei ik, terwijl ik opzijstapte en over mijn schouder naar het fort achter me wees, dat ik onder de tafel had gemaakt met lakens en handdoeken. Het was best wel gaaf.

Oom Connor glimlachte en wierp er een blik op. ‘Zeker weten. Mooi werk, Archer. Ik heb nog niet eerder een fort gezien dat er zo onneembaar uitzag als wat jij daar hebt gebouwd.’ Hij knipoogde en lachte nog breder.

Ik grijnsde. ‘Wil je met me spelen?’ vroeg ik.

Hij woelde mijn haar door de war en lachte. ‘Nu niet, jochie. Andere keer, goed? Waar is je moeder?’

Ik voelde mijn gezicht vertrekken. ‘Eh, die voelde zich niet zo lekker. Ze is gaan slapen.’ Ik keek naar oom Connors gezicht en zijn goudbruine ogen. Het beeld dat meteen bij me opkwam was dat van de lucht vlak voor een onweersbui – donker en een beetje griezelig. Ik deinsde wat terug, maar binnen de kortste keren klaarden oom Connors ogen weer op en trok hij me stevig tegen zich aan.

‘Oké, Archer, oké,’ zei hij. Hij zette me neer en hield mijn armen vast, terwijl hij me eens goed bekeek. Ik lachte naar hem en hij lachte terug.

‘Je hebt de glimlach van je moeder, wist je dat?’

Ik lachte nog breder. Ik hield van mijn moeders glimlach – die was warm en mooi en maakte dat ik me geliefd voelde.

‘Maar ik lijk op mijn vader,’ zei ik, terwijl ik naar mijn schoenen keek. Iedereen zei dat ik eruitzag als een Hale.

Hij keek me even strak aan, alsof hij misschien iets wilde zeggen, maar zich toen bedacht. ‘Nou, des te beter, vriend. Die vader van jou is een knappe vent.’ Hij lachte naar me, maar zijn ogen lachten niet mee. Ik keek naar hem en wilde dat ik op oom

Connor leek. Mijn moeder had me eens gezegd dat hij de knapste man was die ze ooit in haar leven had gezien. Maar toen had ze schuldig gekeken, alsof ze dat niet had moeten zeggen. Waarschijnlijk omdat hij papa niet was, dacht ik. En oom Connor was een politieagent – een held. Als ik later groot was, wilde ik precies zo worden als hij.

Oom Connor stond op. ‘Ik ga eens kijken of je moeder wakker is. Ga jij maar met je actiehelden spelen en dan kom ik zo wel weer beneden, goed?’

‘Oké.’ Ik knikte. Hij verfrommelde mijn haren weer en liep toen naar de trap. Ik wachtte even en volgde hem toen stilletjes naar boven. Ik stapte om iedere kraak heen en trok me op aan de leuning om vooruit te komen. Ik wist hoe ik in dit huis stil moest zijn. Het was belangrijk om in dit huis te weten hoe ik stil moest zijn.

Toen ik de overloop had bereikt, ging ik net buiten mama’s slaapkamer staan, en luisterde. De deur stond maar op een klein kiertje, maar dat was genoeg.

‘Het gaat echt wel, Connor,’ klonk mijn moeders zachte stem.

‘Het gaat helemaal niet, Alyssa,’ siste hij, waarbij zijn stem aan het eind brak op een manier die me deed schrikken. ‘Jezus, ik vermoord hem nog. Ik ben er een beetje klaar mee, Lys. Ik heb genoeg van dit martelaarsgedoe. Jij vindt misschien dat je dit verdient, maar Archer. Verdient. Beter,’ zei hij, en de laatste drie woorden werden uitgesproken op een manier die me zei dat hij zijn kaken weer stijf op elkaar geklemd had gehad, zoals ik dat al eerder bij hem had gezien. Vooral als papa in de buurt was.

Ik hoorde een tijdje niets anders dan het zachte huilen van mama, tot oom Connor weer iets zei. Nu klonk zijn stem vreemd en gevoelloos. ‘Zal ik zeggen waar hij nu is? Hij is de kroeg uit gelopen en met Patty Nelson mee gegaan. Hij ligt haar in haar caravan plat te neuken. Ik ben er net langsgereden en kon ze zelfs vanuit de auto horen.

‘Tjemig, Connor,’ zei mama met samengeknepen stem. ‘Probeer je het nog erger te maken...’

‘Nee!’ Zijn stem brulde en ik schrok ervan. ‘Nee,’ zei hij, nu rustiger. ‘Ik probeer je duidelijk te maken dat het een keer genoeg is. Het is genoeg. Als je al vond dat je moest boeten, is die boetedoening ook een keer gedaan. Zie je dat dan niet? Niet dat je daar ooit gelijk in hebt gehad, maar stel dat dat wel zo was – het is voldaan, Lys. Je hebt al lang geleden je schuld voldaan. En nu lijden we allemaal. God, wat denk je dat ik voelde toen ik ze in die caravan tekeer hoorde gaan? Ik wilde de deur intrappen en hem verrot slaan om zijn vernedering van jou, om zijn gebrek aan respect voor je. En het ergste van alles is nog wel dat ik blij zou moeten zijn dat hij met iemand anders is dan met jou, met wie dan ook behalve de vrouw die zo in mijn bloed zit dat ik je er met geen mogelijkheid meer uit kan krijgen. Maar in plaats daarvan werd ik er misselijk van. Misselijk, Lys. Misselijk omdat hij niet goed voor je is. Zelfs al zou het betekenen dat je nooit meer de mijne zou kunnen zijn, als hij wel goed voor je was geweest, zou ik er vrede mee hebben gehad. Maar hij is niet goed voor je.’

Het bleef een paar minuten stil in de kamer en ik wilde naar binnen kijken, maar ik deed het niet. Ik hoorde alleen mama zachtjes huilen en wat licht geritsel.

Uiteindelijk ging oom Connor verder, nu met een rustige en zachte stem: ‘Laat me je mee hiervandaan nemen, schatje, alsjeblieft Lys. Laat me jou en Archer beschermen. Alsjeblieft.’ Zijn stem was doordrongen van iets wat ik niet kon benoemen. Ik ademde diep in. Hij wilde ons hiervandaan halen?

‘En Tori dan?’ vroeg mama zachtjes.

Het duurde even voor oom Connor antwoordde: ‘Ik zou Tori wel vertellen dat ik wegging. Ze zou het moeten weten. We hebben toch al jaren geen echt huwelijk meer. Ze zou het moeten begrijpen.’

‘Maar dat zal ze niet doen, Connor,’ zei mama angstig. ‘Ze zal het niet begrijpen. Ze zal iets doen om wraak op ons te nemen. Ze heeft me altijd gehaat.’

‘Alyssa, we zijn geen kinderen meer. Dit gaat niet over de een

of andere stomme rivaliteit. Dit gaat over het echte leven. Het gaat erover dat ik van je hou. Dat we het verdienen om samen een leven te hebben. Het gaat over mij, jou en Archer.'

'En Travis?' vroeg ze zachtjes.

Het was even stil. 'Ik regel wel iets met 'Tori,' zei hij. 'Daar hoef jij je geen zorgen over te maken.'

Er viel meer stilte en toen zei mama: 'Je werk, de stad...'

'Alyssa,' zei oom Connor zachtjes, 'Dat maakt me allemaal niet uit. Zonder jou maakt niets me wat uit. Dat weet je nu toch wel zo langzamerhand? Ik geef mijn baan op en verkoop de boel. We zullen een leven opbouwen, schatje. We zullen ons geluk vinden. Hiervandaan – weg van deze plek. Op een plek van onszelf. Wil je dat niet, schat? Wees eerlijk.'

Er was meer stilte, maar ik hoorde zachte geluidjes, alsof ze misschien aan het zoenen waren. Ik had ze al eerder zien zoenen, toen mama niet wist dat ik ze begluurde, zoals nu. Ik wist dat het verkeerd was – mama's hoorden niet te zoenen met mannen met wie ze niet getrouwd waren. Maar ik wist ook dat mannen niet voortdurend dronken thuis hoorden te komen en hun vrouw in het gezicht hoorden te slaan, en dat mama's niet naar ooms hoorden te kijken met die zachte blik die mama altijd in haar ogen had als oom Connor langskwam. Het was allemaal een rare warboel en ik wist niet goed wat ik ervan moest maken. Daarom bespioneerde ik ze ook, om het beter te begrijpen.

Eindelijk, na wat een hele tijd had geleden, fluisterde mama, maar zo dat ik het bijna niet kon horen: 'Ja, Connor, neem ons mee hiervandaan. Ver hiervandaan. Jij en ik en Archer. Laten we iets van geluk zoeken. Dat wil ik. Ik wil jou. Je bent de enige die ik ooit heb gewild.'

'Lys... Lys... Lieve Lys...' hoorde ik oom Connor zeggen, tussen diepe ademdeugen door.

Ik sloop weg, terug de trap af naar beneden, om de krakende treden heen, zonder geluid te maken, geruisloos.

Mia Sheridan

STILTE

En op dat moment wist ik het zeker:

ik was smoorverliefd op deze prachtige, stille man

Archer Hale heeft sinds zijn jeugd niet gepraat. Een traumatische gebeurtenis heeft ertoe geleid dat hij zijn stem verloor. Hij leeft als een soort kluizenaar in het stadje Pelion, waar iedereen hem kent maar niemand de moeite neemt om hem ook echt te leren kennen. Totdat Bree Prescott er komt, op zoek naar rust en ruimte om na te denken. Ze komt hem tegen op het parkeerterrein nadat ze boodschappen heeft gedaan en is meteen van hem onder de indruk. Van haar nieuwe kennissen in Pelion hoort ze verschillende verhalen over Archer, maar zij wil niet afgaan op wat anderen vertellen. Zij wil Archer zelf leren kennen.

Stilte is het eerste deel in de twaalfdelige serie *A sign of love*, die Mia Sheridan schreef op basis van de twaalf sterrenbeelden. Elk boek staat op zichzelf, dus ook dit eerste deel, maar het smaakt zeker naar meer!

NUR 302

ISBN 978-9401908344

www.zomerenkeuning.nl